

[Vivike.]

andre ved det. Vore ferske vandløb får mere og mere karakter af kloakker og bliver mere og mere sundhedsfarlige, såvel for mennesker som for andre levende væsener. Den dag er sikkert ikke fjern, hvor det ikke er muligt for en fisk at leve i dem. Det er allerede nu tilfældet i mange vandløb for ørreder og er tilsyneladende ved at blive det for ål.

Rent nationaløkonomisk set vil en fortsættelse af den nuværende laden-stå-til-politik fra samfundets side blive meget dyr. Jo dårligere fiskerimulighederne er, jo færre vil tiltrækkes af lystfiskeriet, som har en overmåde stor mentalhygiejnisk betydning og sikkert vil få det mere og mere. Det, at det er konstateret, at hver femte dansker lider af neuroser, er noget, som må bringe os til alvorlig eftertanke. Danmarks Sportsfiskerforbund gør meget for at pleje vore fiskevande, og prisværdig er den indsats, der gøres af Isefjordens Ørredsammenslutning med udsætning af yngel. Erfaringerne viser, at disse udsætninger kan betale sig, at de i høj grad forrenter sig og kommer ikke alene lystfiskere, men også en del af vore økonomisk ikke særlig godt kørende indvandsfiskere til gode. Tager man så det mentalhygiejniske i betragtning, er det, der her bliver gjort, meget samfundsgavnligt.

Da det imidlertid er samfundsmagten, der er ansvarlig for forureningerne og dermed for, at det er nødvendigt med udsætning af fisk, kan det hverken være rimeligt eller retfærdigt, at udgifterne overlades alene til private; de kan ikke alene klare problemerne, og vi må derfor komme dem til hjælp. Nu ved jeg vel, at der af statskassen bruges lidt penge — meget lidt, synes jeg — til disse formål, men jeg vil spørge den højtærede minister, om han har i sinde at følge den opfordring, som udvalget, der arbejdede med ferskvandsfiskeriloven, kom med, en enstemmig opfordring om at forøge de midler, der bruges i øjeblikket til udsætning af fiskeyngel og fremme af ferskvandsfiskeriet.

Fiskeriministeren (*Risgaard Knudsen*): I anledning af det ærede medlems spørgsmål vil jeg først oplyse, at ved behandlingen her i det høje ting i sidste samling af de lovforslag, der førte til de nugældende love om saltvandsfiskeri og om ferskvandsfiskeri

af henholdsvis 26. maj og 23. marts d. å. havde jeg lejlighed til over for de nedsatte folketingsudvalg, der behandlede de pågældende lovforslag at redegøre for, hvilke bevillinger der var til rådighed til de nævnte formål. Da det ærede medlem selv var medlem af begge de nævnte udvalg, skal jeg ikke her gentage de dengang givne oplysninger, men jeg indrømmer gerne, at der er tale om relativt små og sikkert også alt for små bevillinger.

Når det ærede medlem henviser til den enstemmige indstilling, der kom til udtryk i den betænkning, som blev afgivet af det nedsatte folketingsudvalg angående forslag til lov om ferskvandsfiskeri, og hvori jeg blev opfordret til at søge det beløb forhøjet, som i de senere år er bevilget fra statens side som tilskud til fangst og udsætning af fiskeyngel og sættefisk, skal jeg oplyse, at jeg naturligvis ikke har glemt denne opfordring; jeg vil i øvrigt gerne i denne forbindelse føje til, at jeg er medlemmerne af det nævnte udvalg taknemlig for den interesse, der herved blev vist for ophjælpning af ferskvandsfiskeriet, og for den støtte, der ligger i den enstemmige opfordring.

Jeg skal ved denne lejlighed imidlertid ikke lægge skjul på, at der ikke i det af fiskeriministeriet udarbejdede budgetforslag for det kommende finansår er foreslået forhøjelser af de bevillinger, der har været på tidligere finanslove til det i spørgsmålet omhandlede formål. Når dette ikke er sket, skyldes det ikke først og fremmest mine bestræbelser på besparelser på ministeriets budgetter. I denne forbindelse må jeg jo i øvrigt erkende, at disse mine sparebestræbelser ikke kan anses for at være lige så tungtvejende som den enstemmige henstilling, jeg modtog i sidste samling af det allerede omtalte folketingsudvalg. Imidlertid vil jeg mene, at hele spørgsmålet om udsætning såvel i ferske som i salte vande bør tages op til en nærmere drøftelse med de interesserede organisationer og ikke mindst med fiskeribiologerne på Danmarks fiskeri- og havundersøgelse for bl. a. at søge frem til den mest rationelle anvendelse af de til rådighed stående midler.

Jeg går i øvrigt også ud fra, at det ærede medlem hr. Vivike er enig med mig i det synspunkt, at opgaven ikke er ligetil, og at der i øvrigt kan være tale ikke alene